

שבועות

אורה חצרוני

ספריית בית אל

עלילת הסיפור מבוססת על ארועים אמיתיים
אך הפרטים המזהים והשמות שוננו כדי לשמור
על שלומן ובטחונן של הדמויות.

פתיחה

לריקי היקרה,

סלחי לי על העזות, על כך שכתבתי עליך ופרסמתי את חייך לעיני רבים. הרגשתי שאני חייבת לעשות זאת - בשבילי... בשביל נשים רבות... וכדי לומר בקול רם כמה כוח יש לך, כמה כוח יש לנו...

כשסיפרתי לך שזה מה שאני עומדת לעשות, ביקשת ממני שבשום אופן לא יתגלה שום פרט המסגיר את מקומך או את שמך, כי כבר מחקת. מחקת את העבר הקשה, כיסית את הצלקות, נתת לנפשך דרור. כי כבר הצלחת להרים את ראשך ואת גם דואגת שהוא יישאר תמיד זקוף.

אכן, עשיתי הכל על מנת לטשטש את זהותך, אך את העיקר השארתי. השארתי את ההערכה שלי אליך, כי למרות כל מה שעברת נשארת אדם מתמודד ובוחר.

השארתי את הכאב על אותן בנות שעדיין נמצאות רחוק או מתקרבות אל התהום. וקבעתי מקום לתקווה - חיים נפלאים מחכים לך ולעוד נשים רבות אחרות, שכן למדתי ממך שהעתידי אינו בהכרח תוצאה של העבר ותמיד ניתן לשנות ולבנות מחדש.

הכרתי אותך לראשונה כשהתייצבת בפתח ביתנו, שהיה מעין בית מעבר לנשים שברחו מגורלן. אישיות חנינית ומתוקה. היית מלווה בתינוקת קטנה ואת ילדה עדיין. ניסית לצחוק ולשמוח אך היית עצובה מדי ושבורה מדי. פעלת על מנת לשרוד, היית על מנת להתקיים, ובכל זאת המשכת להחזיק בחיים. הערכת אותך מהרגע הראשון, נדהמתי מהיכולת שלך לקום ולא לוותר לייאוש.

במהלך הכתיבה נקשרתי אליך עוד יותר. נזכרתי באותם ימים שבהם אחזת בחוזקה את ידה המושטת של הקהילה ושל משפחתנו ועשית את הצעדים הראשונים לחירות. כתינוק שמגלה את יופיו של העולם, שמחת על כל חידוש בחייך, חידוש שבישר לך: "את בת חורין".

נזכרתי גם באותם ימים שבהם היה נראה שאיבדנו אותך. שבהם ראיתי אותך נופלת, מתדרדרת שוב ושוב אל התהום והייתי בטוחה שזהו, אין סיכוי, את אבודה. נזכרתי ובכיתי והדמעות התערבבו בין המילים והשורות. כן, נשמה, דמעות, כי בימים ההם הכאב היה קשה וכבד והעתיד מעורפל ומאיים.

במשך שנות ההכרות בינינו לימדת אותי רבות וגילית לי מה הוא כוח החיים ומה הוא כוח השינוי. בכל פעם קמת מחדש, התנערת מהשפל והכרחת את עצמך להאמין בטוב שיבוא.

ניצחת - ובגדול. ואת בדרך אל הטוב המופלא.

האמיני בכך.

תודה לך,

אורה.

פרולוג

"טרם-רם-רם" פיזמתי לעצמי, וכמו הדבורה מאיה, ריחפתי בין הספה לשולחן, מהחלון לשיש.

העדפתי לזמזם בקול ולנוע ברעש כדי לגרש את המחשבות הטורדניות, שהציפו את המוח.

"נו, ריקי, מה את אומרת?" הציק זמזום פצפון בצהלה "את צעירה, נאה, העולם היה יכול להיות לרגליך, זז-זז-זז?"

"ובמקום זה אני רמוסה לרגלי העולם" השלמתי את ההמשך המתבקש. הייאוש, שכבר זמן רב עמד בכוננות וציפייה דרוכה, השתחל בשמחה בשער הנפרץ.

"טרם-רם-רם" המשכתי בעקשנות "יש לי בנות מקסימות."

"כ-ן, מתוקה, בגיל עשרים ושלוש את אימא לבנות בגיל שש וארבע, שלא יודעות מי האב, ובקושי מבינות את מוצאן. יבוא יום וידרשו את התשובה", הקול חגג, ריקד "הורה" והזמזום גבר. "ואיזה סיכוי יש לך? עברך דבוק אליך בדבק נגרים פלוס ברגים ליתר ביטחון. למה את מנסה לזוז? תתחפרי ודוממי את המנוע."

כדי להשתיק את הנודניק הגברתי את קול הטלוויזיה, כי הזמזום שזורם מהמסך חזק יותר מזה שקיים בתוכי. וגם מרדים את המוח. להתראות למחשבות.

על המסך צץ שדרן, מגוהץ משהו, והבית התמלא במלל בלתי פוסק. תמיד הפליא אותי הדבר: מאיפה יש לאנשים כל כך הרבה מילים? אומרים שעברית היא שפה מצומצמת עם מעט אותיות, אבל הברברת לא פוסקת. ואם היו יותר אותיות...?

הדיווחים רצו מנושא לנושא. מרוצה מהרעש שמילא את חלל הבית, ריחפתי למטבח בהחלטה נחושה להכין ארוחת ערב טובה, לשם פינוק והשקטת המצפון. בתי נשות משפחתי לדורותיה היו מלאים בריחות תבשילים עסליים ורחש מבעבע ומפתה ולעומתם אני... עדיף שאקשיב לפטפטת מהמסך.

בסלסלה נותרו שני בצלים וקוביית לגו. שלפתי את הבצל הגדול, פרסתי ממנו עיגולים יפים וקצצתי דק דק, כמו שלימדו אותי שם.

שם – זה אי שם, מעבר.

ריח חריף הכה באפי והדמעות החלו לזלוג במרוצה. כמה חיכיתי לדמעות הללו! הן עמדו בכוננות כבר תקופה ארוכה, מסרבות לנטוש את ארובות העיניים. פטנט פשוט וזול לאלו שמתקשים לבכות ולהוציא כסף על ביקור אצל פסיכולוג – בצל! אמכור את הרעיון תמורת מחיר סמלי. כל ההכנסות קודש לקניית נעלי חורף לרחלי.

דמעות חמות שטפו בכמות מכובדת את הלחיים והמשיכו הלאה – לא טרחתי לנגבן, כל דמעה הייתה יקרה עבורי, כפנינה. "שוד בירושלים" קולו של השדרן נהיה מותח, מסקרן ומלחיץ כאחד. מתח – האוכל של החדשות.

"פורץ ממוצא ערבי ניסה לפרוץ לחנות התכשיטים בשבת בבוקר. הוא ניטרל את האזעקה ונכנס פנימה ללא הפרעה." מה החידוש? בשביל זה שיגרו את הלוויינים לחלל, כדי לדווח על שגרת חיינו? "חברתו נשארה בחוץ כדי לצפות ולאבטח", המשיך המגוהץ. "שוטר בלבוש אזרחי, הבחין במתרחש והזעיק עזרה." מתחיל להיות מעניין. נפרדתי מהבצל ומהטיפול הנפשי שזכיתי לו מירק פשוט זה ושקעתי לתוך הכורסא. "הפושעים החלו להימלט, כשהשוטר מזנק אחריהם ופותח במרדף. בשלב מסוים שינה הפורץ את כוונתו. בפנייה חדה הוא התנפל על השוטר, כשסכין מטבח בידו והשותפה מסייעת לו במעשה. השוטר נפצע קשה ובכוחותיו האחרונים ירה לעבר הפורץ הנמלט והרגו במקום. כוחות משטרה שהגיעו למקום, עצרו את השותפה לשוד ולתקיפה והיום היא מובאת להארכת מעצרה." צילומים מבית משפט ירושלמי ליוו את הכתבה. המצלמה החליקה על פני הנוכחים בעולם הדיונים והתמקדה בבחורה הנאשמת. זאת כיסתה את פניה במטפחת, אזיקים נכרכו סביב ידיה ורגליה. לפתע נשרה המטפחת וגילתה את המסתתרת מאחוריה.

"יו! קפצתי על רגלי, מחזיקה את לבי, שמא יקפוץ גם הוא." מיטל?! ריבוננו של עולם! הדמעות פרצו שוב בעוצמה כפולה. שנאתי אותה, את מיטל הבוגדת, בכיתי עליה, על מיטל האבודה. לסלוח לא יכולתי, אבל אם היה אפשר, הייתי קורעת קריעה ומתאבלת. הודיתי בלב שלם שיצאתי. נכה ושבורה, אבל יצאתי. השדרן המשיך בשלו, פועל לפי התוכנה המוכתבת.

ואני, ריקי בת ציפורה, הייתי ממליצה לשדרן הזה להחליף את הבגדים המגוהצים, להמשיך עם המצלמה ולגלות את מה שעומד מאחורי הדיווח.

ועוד הייתי נותנת עצה קטנה: לקטלג את מה שיצלם כסרט אימה, שהשחקנים - יותר נכון, השחקניות - הן אותן בנות ונשים שחיות את הסרט הזה באמת,

חיות את מותן ומתות את חייהן.
בחזרה אל הבצל החריף, אל התמונות המרות, אל הזיכרונות המטריפים.
היי, מגוהץ, איפה המצלמה?

ג'בל מוכאבר

דוד שמחי.

בן 35, אב לשישה ילדים. עובד עם נוער בסיכון, מתנדב כאיש שטח של ארגון "לב יהודי".

ג'בל מוכאבר. הגעתי לכאן לפי הקריאה, מנסה להבין מההסבר המקוטע לאן לפנות ואיך לאתר את המקום.

הנה הבית עם מדרגות האבן הגבוהות. זקן יורד לאט, מחזיק בחוזקה במעקה. איפה הגברת? אני מחייג למספר הטלפון שהאישה דיברה ממנו לפני מספר דקות.

קול גס עונה מעברו השני של הקו, מקלל ומאיים שאם יתפוס אותה שוב מדברת איתי – נמצא את שנינו צפים בבויב שכונתי. ברקע נשמע קול בכי וצעקות, כאילו מתנהל מסע קבורה. טוב, לחיות ככה זה מוות בלי ארון קבורה. נקישה בחלון הרכב מפסיקה את מחשבותיי. איש זקן, לבוש גלבייה ארוכה, כאפיייה עוטפת את ראשו ומבליטה את פניו הקמוטות. בתנועת יד הוא מסמן לי לפתוח. רעד אווז בי. תגובה ראשונה: רגל על דוושית הגז. במחשבה שנייה: נראה מה הוא רוצה, אולי תצמח מזה תועלת. אני פותח את החלון לאט. לא עד הסוף. דרוך לזנק מיד מהמקום. האיש מברך בחביבות ומבקש להיכנס לרכב. "סלאם עליכום, זַלְמָה."

"סלאם, יָא שַׁיח" המחשבות מתרוצצות בבלגן וחושיי מתוחים. אינני מבין את המשחק של הזקן ואת כוונותיו.

"מסוכן ככה להגיע אלינו ללא הגנה" הוא מלטף את פניו ומחליק את ידו על הבד המחוספס של הבגד. עיניו אינן מביטות בי, אלא בנקודה נעלמת, החבויה אי שם.

"ראיתי אותך עומד מול הבית של איסמעיל ומיד הבנתי שאתה יהודי. ואם אני הבנתי, כולם יכולים. ניחשתי מה אתה מחפש – בחורה צעירה, יהודיה. היא התחתנה עם האיש הקשה ביותר בסביבה. יש לו כבר שלוש נשים וכולן סובלות ממנו."

הוא נאנח ומסובב בפתאומיות את ראשו אלי. כעת עיניו השחורות מתמקדות בעיניי, והוא ממשיך בדיבורו המתון.

"דע לך, אנחנו מכבדים את הנשים שלנו. מוחמד ציווה לחנך את האישה, ורק אם היא קלת ראש ולא מבינה או לא כנועה מספיק – אז מותר ללמדה במכה, שתיים, לפי החוכמה, אבל ככה סתם? צ'-צ'-צ'." "שוב המבט המזמין לפתוח בשיח. אגיד את שלי, זקן, מקווה שלא תצטער שנכנסת אלי לרכב.

"אולי תעזור לי שייח' נכבד" אני פותח בדיבור, נזהר לכבד את היושב מולי. "אני לא מבין מה יש לבחור ערבי לחפש אצלנו, אצל היהודים? חסרות לו נשים אצלכם? תעודת עניות לעמך, הא?"

הוא מגחך. שולף מטפחת לבנה מהכיס ומעביר אותה על המצח. בידו השנייה הוא מסמן להתקדם:

"סע, איש צעיר. שאלה חשובה שאלת. אענה לך עליה, אבל לא כאן. גם ככה הרבה ראו אותי מדבר איתך. סע."

אנחנו מגיעים לגבעה קטנה. עצי זית עתיקים פורשים את ענפיהם ויוצרים מן אוהל גבוה ומוצל. רוח קלילה נושבת ושקט מוחלט שורר בסביבה. כמה מוזר שיש מקום כזה בירושלים, עיר של אש ותנועה.

"כאן" מפציר הזקן ובזריזות מפתיעה יורד מהרכב. אני מדומם את המנוע ובא אחריו, עדיין לא מבין מה המטרה של המפגש הזה. הזקן מתיישב בסמוך אל הגזע הרחב של אחד העצים. אני נוחת מולו, מחכה להמשך.

שקט. יש לו זמן לשייח' הזה.

"שמע חביבי, תעודת עניות אמרת, הא?" הוא שוב מגחך. שוב אותה מטפחת לבנה מופיעה, הפעם כדי לגרש זבוב, ששמח לנוכחות האדם בסביבה כה שוממת. "אז תדע לך, שמי שאמור להתבייש זה אתם ולא אנחנו."

שוב שקט. הפעם מתוח ועצבני. התנגדות עולה בי. אני מוכן לתקוף, אבל מתאפק. אתן לו לדבר.

"אני רואה שכבר הרגזתי אותך, בחור צעיר." הזקן נד בראשו וקצות הכאפיה מתנועעות בקצב התנועה. "ככה אתם, היהודים, מהירים לכעוס. שמע עד הסוף. אצלנו הערבים, כבוד הבת הוא כבוד המשפחה. אנו שומרים על הבנות שלנו כמו על העיניים. אף אחד אינו מעז לגשת בגלוי לבנות, ומר יהיה גורלו של זה שעובר על החוק. מספיקה טעות פזויה אחת, והבחור ישלם בחייו על הטיפשות."

"כשהייתי בצבא, מצאנו הרבה כאלה, ירויים בשדות שכם וסביבותיה." אני מאשר את מה שהוא יודע גם ככה.

"אז אתה יודע על מה אני מדבר." הוא לא מתרגש וממשיך באותה מתינות "אז

ככה. גדל הבחור, רוצה להכיר בחורה, אתה יודע, אנחנו עם חם ואוהב. ולפי החוק הוא יכול רק להתחתן, בלי זה אסור לו אפילו להחליף מילה. ולמה לו להיכנס לקשיי החיים, להתחיל לדאוג לאישה ולילדים? הוא צעיר עדיין, רוצה "לעשות חיים" אז איפה הוא יכול למצוא את הבנות שישמחו להיפגש ולבלות, כמו שאומרים אצלכם? הוא מוצא פתרון - יש לו יהודיות בשפע. תמימות וטיפשות. מתנה אחת מבלבלת להן את הראש, מתנה שנייה כובשת להן את הלב. אז למי תעודת עניות, הא?"

אני מקשיב לו. רושם כל מילה בדיסק הזיכרון שבמוחי. צודק, איש זקן. צודק במאה אחוז. כל מילה שלך בסלע.

הוא מחביא את המטפחת בבגדו ונשען על הברך כדי לקום. אני מושיט אליו את היד, אך הוא מסרב ומתרומם בכבדות.

"ועכשיו, בוא נחזור. השמש שוקעת. תשמור על החיים שלך, בחר צעיר. יש לך אישה, ילדים?"
"ברוך ה'."

"חשוב עליהם. על תבזבז את זמנך על האבודות לנצח."

"אצלנו אומרים: 'כל זמן שהנר דולק, אפשר לתקן'."

"עם עקשן אתם. למה אללה בחר בכם?"

הוא צועד אל הרכב, מזיז מדרכו את הזרדים ואבני המקום.

"לקחת אותך חזרה?"

"רק עד הבתים הסמוכים. משם אגיע לבד. לא טוב שיראו אותנו הרבה ביחד. סלאם."

"סלאם, יָא שַׁיח'."

הזקן יורד מהרכב. בתנועת ידו מברך אותי לשלום. לפתע מסמך, שאחכה רגע. אולי שכח משהו ברכב?

"שמע עוד משהו: זאת דרך בטוחה לנצח אתכם. בנשק - אתם חזקים מאתנו. שכל - יש לכם בשפע. ערבי שלוקח יהודיה ושולט עליה - שולט על משפחתה ועל עמה. אז מי החכם פה, הא?"

בסיבוב חד הוא מתרחק אל הסמטה ומותיר אותי מול האמת. ככה. ישר בפנים. אני רוצה לברר רק עוד דבר אחד וקורא אל הדמות המתרחקת: "למה באת איתי?"

"אללה יערף. סאלם, זלמה."

ילדה טובה

ריקי שנהב

בת 18, תלמידת תיכון אפיק בת ים במגמת מחשבים לשעבר. אחות לשאול ושירה. אביה, רוני, עובד מפעל לייצור מערכות צנרת. אימא, ציפורה, מורה-מחנכת בבית הספר היסודי "ניר עם".

טריקת דלתות, חריקת בלמים. סע ומהר. לא, אל תיסע, טוס!

כך התחילו חיי החדשים. טוב, הם לא התחילו ברגע זה, הרבה לפני, אבל כן, הם עלו על גל חדש ולאן הגל הזה יזרוק אותי - אלוקים יודע. ויודע גם האדם הזה עם הגבות העבות שיושב מאחורי ההגה ודוהר בפראות. מסיבה מוצדקת, הייתי אומרת.

ואולי אברח? מה יש, אפתח ת'דלת, ובריצה אזורק בחזרה לשם, למקום ההוא, שכמעט נגמרתי בו סופית. ושם, אי שם, נמה ילדתי את שנתה הלא כל כך שלוהה.

להתראות בתי, אני אוהבת אותך, אבל אינני יודעת אם אוכל אי פעם לראותך שוב, הרי לפי החוקים שלהם את שייכת לשם - לכפר, לאביך ולמשפחתו. אולי יום אחד... ותסתכלי על הכביש, ריקי, כי ה"גבות" הזה שוכח מדי פעם להביט על שעון המהירות.

"ריקי, סידרנו בשבילך מקום בבית שלי לתקופה הראשונה. בע"ה נוכל בהמשך להחזיר גם את רחל אליך", קולו היה בטוח, חזק. "רק תגידי, למה עשית את זה?"

אוף עם הדוס הזה, לא התכוונתי לבכות, נשבעתי לעצמי שלא אויל אפילו דמעה, והנה היא פורצת ללא רשות ואחריה מעין שלם, מי ביקש ממך!!?

יפה שאלת, למה עשיתי את זה. אענה לך בפשטות: למה לא?

הוא היה יפה. רעמת שיער אסופה בקוקו, רחב כתפיים, פנים שזופות מגולפות בקווים חדים. כסף - חופשי. ניגש אלי, אתה מבין? אלי, נערה בת חמש עשרה.

הוא בחר בי מכל הבנות שהיו במועדון המרכזי בעיר. אתה יודע כמה מבטי קנאה חטפתי אז? אתה דוס ולא תבין. חברותיי לחשו לי באותו ערב שאני המאושרת בבנות התבל. כי תייסיר הוא לא סתם. הוא מסובב את העולם על כף יד אחת. וזה שהוא ערבי ואת יהודיה - את השטויות האלו תשאירי לדתיים פרימיטיביים שאינם מוכנים להתקדם ונשארו תקועים וחשוכים. רק עדן שתקה והביטה בי במבט של קברן מהירקון.

עד כדי כך היא בצער על כך שזכיתי? "עדן, מה הפרצוף הזה? אם את רוצה אותו, קחי, רק אל תשכחי לתת מתנה קטנה בתמורה." כולנו פרצנו בצחוק צווחני, מוסיפות רעיונות יצירתיים ופרועים.

"את באמת לא מבינה במה זה ייגמר?" עדן כמעט ייבבה מכעס. "את לא מבינה שהוא מחפש לעצמו שפחה, ילדה קטנה שתהיה לו לסמרטוט לצחצוח נעליים? הרי את יודעת שברגע שתתחתנו ייגמרו כל החיכים, המתנות, הפינוקים והטיוולים. את תאכלי אותה בגדול!"

צעדנו, קבוצת בנות כיתה י' מהתיכון בבת ים. אוויר הקיץ חימם את האווירה הצהלת, צחקנו ושרנו בקול, ערכנו קניות חלומיות בדמיונות. בדמיונות, כי לכולנו היו הורים פשוטים, אנשי עמל, ועם העובדה הזאת לא הסכמנו להשלים. כל שאיפתנו הייתה כסף, מקצוע שיכניס מצלצלים או חבר שירעיף עלינו מכל טוב כיסו. ואני, התמימה והקטנה בין החברות, זכיתי בערב קסום אחד להגשמת משאלות. הופ, פלא פלאים. אתן עדיין פה ואני כבר שם.

על כן מילותיה של עדן לא התאימו בשום אופן לצעדת הניצחון שנערכה לכבודי. בנות צחקקו לעברה, סיבבו אצבע ברקה וניסו להשכיח את רושם המילים הפזיזות. הן המשיכו בצחוק מתגלגל הלאה, ולי זה עדיין הציק. חיבבתי את עדן, היא הייתה רצינית ובוגרת מבין כולנו.

"מה שאמרת לי היה בהשראת הספר האחרון שקראת?" עצרתי ודרשתי לדעת. הבנות סובבו את ראשן, הן שקטו לשנייה קצרצרה. רק קול פיצוח גרעינים נשמע באוויר. עדן היססה. היא תקעה את מבטה אל שחור השמים, העבירה את משקל גופה מרגל לרגל. כשפתחה, דיבורה הכה בי כשוט:

"הלואי. אז הייתי מחביאה אותו או זורקת, כי אני לא יכולה לסבול ספרי אימה. תביני ריקי, אחותי הייתה בדיוק כמוך, יפה וטיפשה. חשבה שיוסוף הוא אביר. לא שמענו ממנה כבר ארבע שנים. בפעם האחרונה שיצרה קשר היא התחננה על נפשה. לא הספקנו להגיד מילה והשיחה נותקה. היא נעלמה. איננה. הזיהרי,

עלית על אותו מסלול."

הבנות העבירו מבטים ממני אל עדן וחיכו להמשך. הן הכירו אותי היטב וידעו שאני לא עוזרת באדום. לא יכולתי להרשות כניעה כה משפילה לעיני כולם. יישרתי את הפוני המעוצב לפי כללי האופנה המחייבים וחייכתי את החיוך הכי שווה שלי, שבעזרתו למדתי להוריד מחירים בחנויות ולסדר לעצמי ציונים טובים. "מה נלחצת? מה חשבת, שכבר מחר אלך עם רעלה? תייסיר בשבילי הוא כמו..." קרצתי לבנות בגאווה, "כמו כספומט. ראית איך שפך עלי כסף בלי חשבון. אתן ישבתן לשתות מים עם לימון ואני חגגתי עם בירות ופיצות. הוא הזמין אותי לקולנוע מחר והבטיח הפתעה בסיום הערב. הוא בחור רומנטי ויודע לתת מכל הלב. מה רע בזה? כשימאס לי אגיד ביי ביי. החיים יפים, עדן, תשתחררי. חיי ותני לחיות."

דיברתי בלהט. גדלתי על סרטים וחלמתי על האהבה הגדולה ועל הרומנטיקה הסוחפת. והנה אני חלק מהסרט והחלום עומד להתגשם. ועדן, כמו שנת בצורת, מייבשת וסודקת את התמונה המושלמת. אנסה להזיז מדרכי את הטנק הכבד הזה.

אך עדן לא נרגעה. בכל יום בהפסקות בבית הספר הייתה ניגשת אלי ובלי בושח מתחילה בהפחדות: קטעי עיתונים, עדויות מצולמות, אפילו קוראן שהסביר איך מוסלמי אמור לחנך את האישה.

"תראי, שייח' עבדאללה יצא בהוראה ברורה: מותר להכות אישה. מהות האישה להיות כנועה." היא הייתה מושיבה אותי לפני, כמו על ספסל הנאשמים, ומתחילה בהצלפות. איך שנאתי אותה על הפלישה הגסה אל מציאותי הוורודה.

הייתי בפסגה. כל כך גבוהה ורחוקה עד שלא ראיתי אף אחד.

החברות, המשפחה, הלימודים - איבדו את משמעותם, נמחקו מההווה שבתוכו טבעתי. תייסיר דאג למלא את חיי בנוכחותו, המציא רעיונות לטיולים מלהיבים שתמיד הסתיימו במסיבות במועדונים או ארוחות במסעדות יוקרה. אם טיילנו בחוף הים - אז מובן מאליי שיאכטה תחכה לנו להפלגה, אם נסענו ללונה פארק - אז רק בג'יפ חדיש. לא היה יום שהיה עובר בלעדיו. הלילות התקצרו לשעות ספורות של שינה. רק עדן הפריעה לי מאוד.

"נכנסת לי לוורידים, נדבקת אלי כזבוב החורף", התלוננתי לתייסיר. נפגשנו באותו יום במסעדת דגים. מנות מפונדרקות הוגשו לפנינו. בין העלים הרבים שקישטו את הצלחת חיפשתי איזו עצם דג לתפארת, והצטערתי שלא הלכנו לקנות מנת פלאפל גדושה.

"מספרת לי זוועות. חושבת שאקנה את זה, אתה הרי אחר. מקשיב, רגיש, אין,

לא פגשתי כמון אוהב ומכבד, אתה הכי, הכי! וזה שיש מחבלים בין בני עמך לא אומר כלום. גם אצלנו לא חסר". תייסיר הקשיב בכובד ראש ונד בראשו לקצב המילים הנשפכות ממני.

"חבל שיש עדיין יהודים כאלה. אנשים כמו עדן מחפשים מלחמה, מחפשים פירוד. בטח היא מדברת ככה מקנאה. אפילו כפרי לא ירצה אישה כמוה. אל תבזוי את כוחותיך עליה. התכווני..."

לבי החסיר פעימה. תמיד אחרי המילה המתוקה הזו הופיעה הפתעה מדליקה או רעיון לבילוי חדש. נדרכתי בציפייה, אוזניי הזדקפו כמו אנטנה סלולארית, שלא אפספס ולו אות אחת. קולו של תייסיר לבש גוון חגיגי, ובאומרו את ההמשך הדגיש כל מילה, משך אותה לאט לאט:

"תתכוני ריקי. היום נתארח בבית שלי. סיפרתי עליך לאימא והיא מחכה לראות את כמעט-כלתה."

אם אוזניי באמת היו לאנטנה, ברגע זה הן היו קורסות ארצה ומפסיקות את הקליטה. על מה הוא מדבר? מה פתאום אימא, כלה, בית? החוורתי. השתתקתי בהלם. תייסיר נפנף ביד, וצחק בסיפוק:

"בואי, נקנה בגד מתאים למעמד. כל המשפחה מתאספת בביתנו ואני רוצה שתיראי כמו שצריך."

בררתי את המילים. רציתי להגיד, להסביר, ויותר מכל - רציתי שעדן תופיע לפניי ותשלוף אותי ממנו. במקום זה גמגמתי בחיוך מתנצל:

"תייסיר אני עוד לא בת שש עשרה. אנחנו רק..."

תייסיר לא התרגש מגמגומי. הוא שילם את החשבון, קם והתקדם אל היציאה. בלי להביט אחורה, בטוח שאני מדלגת בעקבותיו.

ו... הוא צדק. נשרכתי אחריו בראש מורכן, ואם היה לי זנב הוא היה נשמט ארצה בהכנעה.

"מהרי, ריקי", זרק דרך הכתף, "ראיתי בחנות של 'קסטרו' שמלה שנתפרה בדיוק בשבילך. חביבתי, הכל בשבילך". התיישרתי. כששומעים "קסטרו" לא חושבים פעמים, גם אם מדובר בהצעת נישואין פתאומית.

בנסיעה ניהלתי דיון סוער. ביני וביני. תייסיר שרק שיר עליז וצפר לכל החולפים על פנינו.

"את רואה שהוא שרוף עליך", העליתי את הטיעון הראשון. "מי, נו מי עוד ייקח אותך ל'קסטרו' או ל'זארה' ולכל סטייל אחר. מפזר עליך כל טוב. מתחשב".

קיפלתי את האצבעות של היד השמאלית, כדי לספור את המידות הנעלות של המיועד.

"טוב, אני לא אוהבת שתייסיר קובע ולא שואל", אצבע של יד ימין נכנסה